

Overweging Eucharistieviering uitvaart zr. Jo Senten 18 juli 2018 Nuland Door pastor St. Jozefoord Dhr. Gert Groen

Beste mensen,

De liefde voor God en de liefde voor de medemens gaan hand in hand, onlosmakelijk. Je kan ze niet van elkaar scheiden. Je kunt eigenlijk niet zeggen: “ik heb God lief, terwijl je geen oog hebt voor je medemens.” De liefde voor God komt juist tot volle uitdrukking in de wijze waarop je met een ander omgaat. Of zoals Jezus het uitdrukt: alles wat je voor een ander doet, met name voor de geringsten, voor degenen die honger hebben, die dorst hebben, die ontheemd zijn, vluchteling zijn, voor de zieken, voor de gevangenen, alles wat je voor hen doet, dat doe je voor mij. En andersom: alles wat je niet hebt gedaan voor een ander, heb je ook niet voor mij gedaan.

Als je naar het leven van Zr. Jo, tante Jo, kijkt, kun je niet anders dan tot de bevinding komen dat Jo met heel haar wezen beantwoordde aan de opdracht om God lief te hebben en je naaste als jezelf. Ze heeft heel haar leven gewijd aan trouwe zorg en aandacht voor de noden van anderen, terwijl ze nooit iets voor zichzelf hoefde. In deze moderne tijd zul je dan al gauw het commentaar horen dat dat toch niet gezond is, niets voor jezelf hoeven. Je moet toch assertief zijn, voor jezelf opkomen, serieus met je eigen verlangens en behoeften omgaan? Pas dan kun je uitgroeien tot een evenwichtige persoonlijkheid. Maar zr. Jo was een heel evenwichtige persoonlijkheid. Ze was in vrede. Hoe weldadig moet dat geweest zijn voor alle mensen om haar heen, in l’Afrique, in Afrika, in Nederland, in haar congregatie. Zr. Jo straalde vrede uit, vriendelijkheid, zachtaardigheid, aandachtigheid en dat alles vanuit een echte authentiek beleefde en geleefde eenvoud. Ze leefde sober, eenvoudig. Niet omdat ze zo nodig streng voor zichzelf moest zijn, nee, ze had gewoon niets voor zichzelf nodig om toch gelukkig en met een grote innerlijke rust te kunnen leven. Ik denk dat ze een groot gevoel had voor de gave van het leven. De overtuiging dat uiteindelijk alles wat je doet en meemaakt je gegeven is. Van daaruit kwam een grote dankbaarheid bij haar naar boven. Ze was overal echt tevreden mee. Soms zeiden anderen wel eens: Maar Jo, er moet toch wel iets zijn waar je niet tevreden mee bent. En dan keek ze met opgetrokken wenkbrauwen en een verbaasde blik op en zei; nee hoor, het is toch allemaal goed, je kan alleen maar dankbaar zijn. Dankbaar voor haar tijd in Afrika, dankbaar voor haar verblijf in Sint Jozefoord, dankbaar voor het feit dat ze zolang in goede gezondheid heeft mogen leven. Ik heb een prachtig, mooi leven gehad. Ze wijdde niet veel uit over wat ze allemaal heeft gedaan of meegemaakt, bescheiden zoals ze was. Geen poeha, geen grote woorden. Ze sprak ook geen kwade woorden over anderen. Zelfs niet over de roerige tijd in Burundi in de jaren negentig. Ze sprak veel meer over het goede en mooie van de mensen daar, bijvoorbeeld over de goede verhoudingen tussen de moslims en christenen. Toch mag je aannemen

dat ze heel veel leed heeft gezien en gevoeld, zoals in de jaren 90 toen er grote spanningen en geweldsuitbarstingen waren tussen Hutu en Tutsi, spanningen vertelde ze die ook in de parochie voelbaar waren waar ze werkzaam was. En later heeft ze twee jaar lang in een vluchtelingenkamp gewerkt. Ooit zei ze dat ze heeft gezien dat iemand die het kamp probeerde te ontvluchten pardoes werd neergeschoten.

In de tijd dat ze in Afrika was zijn bijna alle broers en zussen en haar moeder gestorven. Ze zei: Je hebt er nu eenmaal voor gekozen.

Ja, zr, Jo heeft zich als aan God toegewijde missiezuster van de OLV Afrika haar leven lang ingezet voor haar medemens. Hier in Sint Jozefoord was ze een graag geziene tafelman, in al haar eenvoud, erg prettig in het contact en met oog voor de anderen om haar heen.

Haar inzet voor anderen kwam hier ook tot uiting in de vele uren dat ze dekentjes of andere zaken gebreid heeft voor o.a. kinderen in Roemenië. Niet voor niets lag er een breiwerk op haar kist, symbool voor haar ijver voor het koninkrijk van God.

99 jaar, een hoge leeftijd, haar lichaam was op, ze kon er een beetje met verbazing naar kijken, ze wist dat ze ging sterven, was er klaar voor, en ze is in vrede gegaan. Toch zullen we haar missen, het was voor velen fijn om bij haar te zijn, ze was prettig gezelschap. Mama Jo, zoals ze in Burundi werd genoemd. Laten wij ons met ons gemis luisteren naar de woorden van Paulus uit de eerste lezing: We hoeven niet bedroefd te zijn als mensen die geen hoop hebben. We geloven immers dat Jezus is gestorven en door God de Vader opgewekt uit de doden. Zo zal God hen die in Jezus zijn ontslapen levend met Hem meevoeren. En zo zal Jo voor altijd samen zijn met de Heer. Laten we elkaar troosten met deze woorden. Amen.